

31 ปี วีรกรรมดอนแดง

พลบค่ำของวันจันทร์ ที่ 17 พฤศจิกายน 2518 ลำน้ำโขง ซึ่งกั้น

เขตแดนไทย-ลาว อันเป็นเสมือน “บ้านพี่เมืองน้อง” ยังคงไหลเอื่อยเหมือนเช่นทุกคืน
ที่ผ่านมา

บรรยากาศยังคงสงบเงียบภายใต้แสงจันทร์สลับจากท้องฟ้าเบื้องบน

ขณะที่เรือเร็วตรวจการณ์ลำน้ำหรือเรือพีบีอาร์ หมายเลข 123 ของหน่วยปฏิบัติการตาม
ลำน้ำโขงกองทัพเรือกำลังแล่นลาดตระเวนในเขตพื้นที่รับผิดชอบ

มันเป็นการปฏิบัติการกิจตามปกติซึ่งลูกประตู่จากสถานีเรืออำเภอ

“ศรีเชียงใหม่” กระทำมาโดยตลอดนับตั้งแต่วันแรกที่สถานีเรือแห่งนี้จัดตั้งขึ้น

บนเรือพีบีอาร์ หมายเลข 123 มีพันจ่าตรีปรีศน์ พงศ์สุวรรณ

ทำหน้าที่ผู้การเรือและเป็นผู้จับพังกาถือท้ายเพื่อบังคับเรือด้วยตนเอง โดยมีลูกทีมอีก
สองนายทำหน้าที่พลปืนประจำเรือและช่างเครื่อง

แม้จะเป็นการปฏิบัติการกิจเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา แต่ในคืนวันนั้น

พันจ่าตรีปรีศน์ซึ่งถือเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของเรือพีบีอาร์ หมายเลข 123 ก็ต้องได้
เพิ่มความระมัดระวังและสังเกตการณ์เป็นพิเศษ

เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เนื่องจากหัวหน้าสถานีเรือซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา

ของเขาแจ้งว่าหน่วยข่าวสืบทราบพบว่าฝ่ายตรงข้ามจะลักลอบนำ “อาวุธสงคราม” ซ้ำม
จากฝั่งลาวมายังฝั่งไทยและพื้นที่ปฏิบัติการของฝ่ายตรงข้ามอยู่ในเขตรับผิดชอบของ
สถานีเรือนี้

ก่อนเวลาประมาณ 19 นาฬิกา 30 นาทีเล็กน้อย เรือพีบีอาร์

หมายเลข 123 ได้แล่นผ่านบ้านพูนสา อำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย ห่างจากฝั่งไทย
ประมาณ 100 เมตร ห่างจากฝั่งลาวประมาณ 400 เมตร

ทันใดนั้นสิ่งที่พันจ่าตรีปรีศน์และลูกเรือไม่คาดฝันก็บังเกิดขึ้น

จู่ ๆ เสียงแผดคำรามจากอาวุธสงครามนานาชนิด ทั้งอาวุธประจำกายและอาวุธหนักก็ระเบิดรัวขึ้นชนิดสนั่นหวั่นไหว พร้อม ๆ กับประกายไฟสว่างโร่พุ่งวาบข้ามฝั่งลาวตรงมายังเรือพีบีอาร์ของไทยซึ่งกำลังแล่นลาดตระเวนอยู่

มันเป็นการยิงจากทหารลาวซึ่งวางกำลังและฐานที่ตั้งไว้ 5 แห่ง ในลักษณะที่เตรียมการล่วงหน้า โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะทำลายเรือของหน่วยปฏิบัติการตามลำน้ำโขงให้ย่อยยับ

ทันทีที่ถูกโจมตี พันจ่าตรีปรีศน์ร้องบอกลูกเรือให้ทำการยิงโต้ตอบ และพยายามบังคับเรือแล่นซิกแซกเพื่อหลบออกจากวิถีกระสุนของข้าศึกตามที่เคยได้รับการฝึกมาก่อนหน้านี้แล้วหลายครั้ง

พร้อมกันนั้น พันจ่าตรีหนุ่มก็หันไปคว้าไม้ศรัทษุขึ้นมาเพื่อที่จะแจ้งสถานการณ์ฉุกเฉินและขอความช่วยเหลือไปยังสถานีเรือของหน่วยปฏิบัติการตามลำน้ำโขงหรือ นปช. ให้ส่งกำลังมาสนับสนุน

แต่แล้วในวินาทีอันต่อเนื่อง กระสุนของทหารลาวนัดหนึ่งได้พุ่งเข้ามาที่กลางแฉกหน้าของพันจ่าตรีปรีศน์อย่างเหมาะสม

ร่างของลูกประตู่จากอำเภอพระประแดงสะดุ้งสุดตัวหงายผงะหล่นลงจากที่นั่ง เสียชีวิตทันที พร้อม ๆ กับที่พีบีอาร์ซึ่งปราศจากผู้บังคับกลายเป็นเรือไร้หางเสือพุ่งหัวขึ้นเกยตื้นบริเวณ “ดอนแดง” ซึ่งเป็นเนินทรายกลางแม่น้ำโขง ก่อนที่เครื่องยนต์จะดับลงในทันที

แม้ผู้บังคับการเรือจะถูกกระสุนข้าศึกเสียชีวิตไปแล้ว แต่พลประจำเรือที่เหลืออยู่ของพีบีอาร์ 123 ก็ยังทำการต่อสู้ด้วยสัญชาติญาณของลูกนาวิไทย

กระสุนปืนกลขนาด .50 แคลิเบอร์ แท่นคู่ทางด้านหัวเรือและปืนกล

ขนาดเดียวกันทางด้านท้ายเรือยังคงสาตกระสุนข้ามกลับไปยังฝั่งลาวอย่างห้าวหาญ แม้ว่า
 ในช่วงเวลานั้น เรือจะเกยหัวขึ้นไปอยู่บนสันดอนและกลายเป็น “เป้านิ่ง” ให้ข้าศึกชัลโว
 เข้าใส่อย่างได้เปรียบก็ตาม

ทุกวินาทีที่ผ่านไป สถานการณ์ของฝ่ายเราตกอยู่ในภาวะคับขัน

แต่เรือพีบีอาร์หมายเลข 123 ยังคงยิงสู้ข้าศึกจนกระสุนหมด

ในเวลาต่อมา หน่วยปฏิบัติการตามลำน้ำโขงก็ได้ส่งเรือพีบีอาร์

หมายเลข 125 และหมายเลข 128 เข้ามาสมทบเพื่อทำการช่วยเหลือพร้อมด้วยกำลัง
 ทหารนาวิกโยธิน ซึ่งเคลื่อนเข้ามาตั้งมั่นอยู่บนฝั่งไทย

อย่างไรก็ตาม ฝ่ายข้าศึกได้ส่งเรือเข้ามายิงกดดันต่อเป้าหมายบริเวณ

ดอนแดง รวมทั้งได้ใช้ “รถถัง” ยิงอาวุธข้ามมาจากฝั่งลาวอย่างรุนแรง เพื่อที่จะขัดขวาง
 การช่วยเหลือทำลายเรือ 123 ให้พินาศ

ปฏิบัติการของเรือ 125 และเรือ 128 จึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก

เพราะบริเวณดอนแดงกลายเป็นเป้าหมายที่ทหารลาวยิงถล่มเข้าใส่ราวกับท่าฝน

ฝ่ายเราจึงช่วยเหลือได้เฉพาะพลประจำเรือ 123 ซึ่งได้รับบาดเจ็บ

ออกมาจากเรือเท่านั้น โดยเรือ 128 ทำการยิงคุ้มกันและให้เรือ 125 แล่นเข้าไปใกล้

ดอนแดง เพื่อให้ผู้บาดเจ็บที่ยังสามารถช่วยตัวเองได้สละเรือ 123 ออกมาขึ้นเรือ 125

ส่วนศพของพันจ่าตรีปรีศน์จำเป็นต้องทิ้งไว้บนเรือก่อน มิเช่นนั้น

จะเกิดความสูญเสียเพิ่มมากขึ้นไปอีก

หลังถอนตัวออกมาได้แล้ว หน่วย นปช. ได้รายงานมายังศูนย์

ปฏิบัติการกองทัพเรือในพระราชวังเดิมแจ้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งทำให้กำลังพลประจำเรือ

พีบีอาร์ หมายเลข 123 เสียชีวิต 1 นาย บาดเจ็บ 1 นาย ส่วนเรือพีบีอาร์ หมายเลข 128

ซึ่งเข้าไปช่วยมีผู้ได้รับบาดเจ็บ 2 นาย ไม่มีผู้เสียชีวิต

แต่ภารกิจของทหารเรือไทยยังไม่สิ้นสุดลงเพียงแค่นั้น เพราะ

พลเรือเอก “สังกัด ชลออยู่” ผู้บัญชาการทหารเรือและผู้บัญชาการทหารสูงสุด สั่งการอย่างเด็ดขาดว่า “ให้นำศพผู้เสียชีวิตกลับออกมาจากเรือให้ได้”

รุ่งเช้าของวันอังคารที่ 18 พฤศจิกายน กองทัพเรือได้ส่งชุดปฏิบัติการนาวิกโยธินข้ามไปยังดอนแดง เพื่อปฏิบัติการกู้ศพผู้เสียชีวิตออกมาจากเรือ พร้อมทั้งร้องขอการสนับสนุนเครื่องบินใบพัดแบบ ที-28 ของกองทัพอากาศ จำนวน 2 เครื่อง ทำหน้าที่คุ้มกันเหนือบริเวณเป้าหมาย

เมื่อฝ่ายลาวเห็นทหารเรือไทยข้ามไปยังดอนแดง การโจมตีขัดขวางก็เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

เรือตรวจการณ์ลำน้ำฝ่ายลาวได้แล่นลुक้าเข้ามายังดอนแดง ซึ่งเป็นเขตไทยและใช้ปืนเรือยิงสกัดกั้นการเคลื่อนที่ของทหารนาวิกโยธินซึ่งพยายามรุกคืบไปยังเรือ 123

เครื่องบิน ที-28 ของกองทัพอากาศจึงทำการโจมตีตอบโต้ โดยใช้ปืนกลอากาศยิงข่มเพื่อกดดันให้เรือของฝ่ายลาวถอยกลับไปและออกห่างจากบริเวณที่เรือ 123 ของฝ่ายไทยเกยตื้นอยู่

ถึงแม้เรือของฝ่ายลาวจะแล่นกลับไปโดยไม่สามารถส่งทหารเข้ามาขึ้นฝั่งที่ดอนแดงได้ แต่เครื่องบินของฝ่ายไทยก็ถูกยิงตอบโต้ด้วยปืนต่อสู้อากาศยานเช่นกันและบริเวณดอนแดงในตำแหน่งที่เรือเกยตื้นก็เป็นจุดที่ฝ่ายลาวระดมยิงอาวุธหนักเข้าใส่เพื่อกดดันไม่ให้นาวิกโยธินของไทยเข้าประชิดเรือได้

ในที่สุด ผู้บังคับบัญชาในพื้นที่ของฝ่ายไทยจึงต้องสั่งถอนกำลังกลับโดยที่ไม่สามารถนำศพพันจ่าตรีปรีศน์ออกมาจากเรือได้ เหตุการณ์จึงทวีความตึงเครียดมากขึ้นไปอีก

เมื่อถึงตอนนั้นพลเรือเอกสัจด์ ชลออยู่ ผู้บัญชาการทหารเรือและ
 ผู้บัญชาการทหารสูงสุดจึงได้สั่งการอีกครั้งและกลายเป็นประโยคประวัติศาสตร์สำหรับ
 ทหารเรือไทยมาจนทุกวันนี้ว่า

“ถ้าไม่ได้ศพคืนก็ต้องเพิ่มศพเข้าไป”

ถ้อยคำนี้แสดงถึงความเข้มแข็งเฉียบขาดของผู้นำกองทัพของไทย
 ในยุคนั้นและทำให้ทุกหน่วยที่มีส่วนเกี่ยวข้องมีขวัญและกำลังใจเต็มเปี่ยม มุ่งมั่นที่จะปฏิบัติ
 ภารกิจที่พวกเขามอบหมายให้สำเร็จลุล่วงให้จงได้

ในคืนวันนั้นเอง ปฏิบัติการกู้เรือและชิงศพก็เริ่มขึ้นเป็นครั้งที่สอง
 โดยในเวลาประมาณ 20 นาฬิกา 15 นาที นักทำลายใต้น้ำจู่โจมหรือ “มนุษย์กบ”
 จากเกาะพระของกองทัพเรือซึ่งได้ชื่อว่าเป็นหน่วยรบพิเศษที่มีขีดความสามารถมาก
 ที่สุดสามารถปฏิบัติการได้ทั้งสามมิติก็บินไปถึงจังหวัดหนองคายและถูกส่งเข้าพื้นที่
 ปฏิบัติการ

ผู้นำทีมมนุษย์กบในขณะนั้นคือเรือเอก “อนุวัฒน์ บุญธรรม” พร้อม
 ด้วยมนุษย์กบอีก 5 นาย ได้แทรกซึมข้ามลำน้ำเข้าไปยังพื้นที่อันตรายโดยอาศัยจังหวะ
 ที่มีเมฆบดบังดวงจันทร์ ทำให้ตอนแต่งตกอยู่ในความมืดสลัว

ทีมมนุษย์กบของไทยเคลื่อนตัวจากบ้านท่ามะเฟือง อำเภอท่าบ่อ
 มุ่งสู่ดอนแดง บริเวณที่เรือ พีบีอาร์ 123 เกยตื้นอยู่ ห่างจากฝั่งไทยประมาณ 2 กิโลเมตร
 มันเป็นการเคลื่อนที่อย่างเงียบเชียบและระมัดระวัง โดยที่ทหารลาว
 ซึ่งคุ้มเชิงอยู่ไม่มีโอกาสสังเกตเห็นเลย

ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมา ทีมมนุษย์กบซึ่งออกจากฝั่งไทยพร้อมด้วย
 เครื่องมือและอุปกรณ์สำคัญก็ไปถึงที่หมายและลงมือทำงานทันที

จนกระทั่งเวลาตีหนึ่ง ปฏิบัติการจึงสำเร็จเรียบร้อย ฝ่ายเราสามารถ

นำศพของพันจ่าตรีปรีศน์ พงษ์สุวรรณ กลับมาได้

เรือเอกอนุวัฒน์ หัวหน้าทีมมนุษยภัยกบเปิดเผยในภายหลังว่า

“สภาพศพของพันจ่าตรีปรีศน์ ขณะที่เข้าไปพบอยู่ในลักษณะกึ่งนั่ง

กึ่งนอน หลังพิงพนัก เสียชีวิตอยู่ในห้องเรดาร์ มือขวากำไมค์วิทยุ มือซ้ายจับพังงาเรือ

มีรอยกระสุนถูกยิงกลางแสกหน้า

“ศพยังอยู่ในสภาพสวมหมวกเหล็กและเสื้อชูชีพ แต่ชื้นอืดแล้ว

เพราะเสียชีวิตมากกว่า 24 ชั่วโมง’

ไม่เพียงแต่จะกู้ศพกลับมาเท่านั้น ทีมมนุษยภัยกบของกองทัพเรือยังได้

ถอดปืนเรือและเครื่องมือสื่อสารตลอดจนอุปกรณ์สำคัญทุกชิ้นจากเรือและนำกลับมายัง

ฝั่งไทย ก่อนที่จะ “วางระเบิด” ไว้ที่จุดสำคัญของเรือต่อสายชนวนลากกลับมาด้วย

ทั้งนี้เพื่อให้พร้อมที่จะกดระเบิดทำลายเรือทิ้งหากจำเป็น เป็นการ

ป้องกันไม่ให้ฝ่ายลาวยึดเรือไป

อย่างไรก็ตาม ในท้ายที่สุดแล้วเมื่อเห็นฝ่ายไทยระดมกำลังจังก้า

เรียงรายกันริมฝั่งแม่น้ำโขงหันปากกระบอกเข้าสู่ฝั่งลาว

ทหารลาวที่คุมเชิงอยู่บริเวณดอนแดงจึงถอนตัวกลับออกไป

เปิดโอกาสให้ฝ่ายไทยเข้ากู้เรือและลากเรือ 123 กลับคืนมาได้ในวันต่อมาโดยไม่มีการ

ปะทะเกิดขึ้นอีก

สองวันหลังเกิดเหตุ เป็นวันที่ 20 พฤศจิกายน ตรงกับวันกองทัพเรือ

พลเรือเอกสงัด ชลออยู่ ผู้บัญชาการทหารเรือได้เดินทางไปเยี่ยมกำลังพลที่ได้รับบาดเจ็บ

พร้อมกับกล่าวชมเชยความสำเร็จของทีมช่วยเหลือและกู้เรือ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ได้อย่าง

สมศักดิ์ศรีทหารเรือไทย นับเป็นความสำเร็จที่ไม่ต่างอะไรกับการมอบของขวัญอันล้ำค่า

ให้กับทหารเรือไทยเนื่องในวันกองทัพเรือ

จากวันนั้นถึงวันนี้ “วีรกรรมที่ตอนแต่ง’ ได้กลายเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ที่น่าจดจำและรำลึกถึงวีรกรรมของทหารเรือไทยและหน่วย นปช.

แม้วันเวลาได้ผ่านล่วงเลยมา 31 ปีแล้ว และ นปช. ก็เปลี่ยนนามเรียกขานเป็นหน่วยรักษาความสงบเรียบร้อยตามลำแม่น้ำโขง (นรช.) แล้วก็ตาม

แต่เรือเร็วตรวจการณ์ลำน้ำ (รตล.) หรือเรือพีบีอาร์ (PBR ชื่อเต็ม RIVER PATROL BOAT) ก็ยังคงปฏิบัติการกิจที่สำคัญมาอย่างต่อเนื่องและอยู่คู่กับความสงบเรียบร้อยของลำน้ำโขงมาจนถึงปัจจุบัน

เพียงแต่รูปแบบและขนาดของเรือมีการออกแบบและพัฒนาปรับปรุงเพิ่มขึ้นมาให้มีสมรรถนะมากกว่าเดิม มีความสะดวกสบายมากขึ้น สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพของภารกิจในปัจจุบันซึ่งภัยคุกคามทางทหารได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างมาก

เรือเร็วตรวจการณ์ลำน้ำหรือเรือพีบีอาร์เป็นเรือที่ใช้ในการปฏิบัติการตามลำน้ำที่มีประสิทธิภาพ มีต้นแบบมาจากกองทัพเรือสหรัฐซึ่งนำมาใช้อย่างแพร่หลายในช่วงสงครามเวียดนาม

ส่วนในประเทศไทยกองเรือลำน้ำกองเรือยุทธการได้ใช้เรือประเภทดังกล่าวในการลาดตระเวน ในพื้นที่รับผิดชอบของหน่วยเรือรักษาความสงบเรียบร้อยตามลำแม่น้ำโขง เพื่อปฏิบัติการกิจด้านการรักษาความมั่นคงของประเทศและการป้องกันการกระทำผิดกฎหมายในพื้นที่ดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นการลักลอบลำเลียงยาเสพติด การลักลอบนำแรงงานเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมาย รวมทั้งสินค้าหนีภาษี เป็นต้น

ด้วยสภาพภูมิประเทศตามลำน้ำโขง มีลักษณะเป็นเกาะแก่งและสันดอนอยู่มาก โดยเฉพาะในหน้าแล้งลำน้ำโขงจะตื้นเขินกว่าปกติ

ดังนั้นเรือที่ใช้ในการปฏิบัติการกิจจึงต้องเป็นเรือที่มีขนาดเล็กและกินน้ำไม่ลึกมากนัก รวมทั้งจะต้องมีความเร็วสูง เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการแล่นเข้า

ออกพื้นที่ปฏิบัติการ

นอกจากนี้กองทัพเรือยังใช้เรือเร็วตรวจการณ์ลำน้ำในการปฏิบัติการภารกิจสำคัญ ๆ ในแม่น้ำเจ้าพระยา พื้นที่กรุงเทพ และพื้นที่อื่น ๆ ได้อีกหลายบทบาทไม่ว่าจะเป็นการถวายความปลอดภัยทางน้ำให้แก่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ตลอดจนผู้นำและบุคคลสำคัญทั้งของไทยและต่างประเทศ เมื่อมีการเสด็จพระราชดำเนินหรือสัญจรในแม่น้ำเจ้าพระยา รวมทั้งยังเป็นเรือที่สามารถใช้ในการช่วยเหลือประชาชนและช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำได้อีกด้วย

โดยเฉพาะในงานสำคัญระดับชาติทั้งสองครั้งที่ผ่านมา ทั้งงานเอเปค 2003 และการแสดงขบวนเรือพระราชพิธี เนื่องในงานฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี เรือตรวจการณ์ลำน้ำได้เข้ามาปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มกำลังความสามารถ จากภารกิจที่สำคัญและความจำเป็นของเรือตรวจการณ์ลำน้ำที่กล่าวมาข้างต้นและเนื่องจากอายุการใช้งานของเรือรุ่นเก่ายาวนาน กองทัพเรือจึงได้มอบหมายให้กรมอุทกหารเรือ โดยอุทกหารเรือธนบุรี เป็นผู้ดำเนินการสร้างเรือตรวจการณ์ลำน้ำชั้นใหม่ จำนวน 2 ลำ ในปีงบประมาณ 2548 โดยก่อนหน้านั้นในปีงบประมาณ 2547 กรมอุทกหารเรือได้ดำเนินการสร้างเรือตรวจการณ์ลำน้ำแล้วเสร็จ และนำไปใช้ปฏิบัติการแล้ว จำนวน 4 ลำ

สำหรับเรือตรวจการณ์ลำน้ำกองทัพเรือได้รับจัดสรรงบประมาณภายใต้การเตรียมความพร้อมด้านยุทธโศปกรณ์ในผลผลิตที่ 1 เพื่อการป้องกันประเทศ ในวงเงิน 13,000,000 บาท ดำเนินการสร้างเรือ ๆ ดังกล่าว

ในการนี้กรมแผนการช่างของกรมอุทกหารเรือได้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงและออกแบบตัวเรือให้เหมาะสมกับการใช้งานและสภาพภูมิประเทศ ในปัจจุบันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติการภารกิจสูงสุด

โดยเรือ 2 ลำล่าสุดเริ่มสร้างตั้งแต่วันที่ 21 ตุลาคม 2548 แล้วเสร็จเมื่อ 1 กันยายน 2549 และได้ทำการทดสอบและทดลองเรือทั้งในด้านตัวเรือ กลจักร และไฟฟ้าตามกระบวนการและมาตรฐานที่กำหนด

ผลการทดลองเป็นที่น่าพอใจ เรือทั้ง 2 ลำ สามารถใช้ราชการได้ดี กรมอุทกหารเรือจำได้ทำพิธีส่งมอบให้กองเรือลำน้ำ กองเรือยุทธการ นำไปใช้ปฏิบัติราชการ เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2549

คุณลักษณะของเรือตรวจการณ์ลำน้ำที่กรมอุทกหารเรือสร้างขึ้น มีความยาวของตัวเรือ 31.11 ฟุต ความกว้างของตัวเรือ 11.65 ฟุต กินน้ำลึก 2 ฟุต ระบายขับน้ำเต็มที 7.40 ตัน และทำความเร็วสูงสุด (ที่ 2,800 รอบ/นาที) 30 น็อต

อาวุธประจำเรือประกอบด้วยปืนกลขนาด 0.5 นิ้ว แทนคู่ และ แทนเดี่ยว ปืนกลเอ็ม-60 เครื่องยิงลูกระเบิดขนาด 40 มิลลิเมตร หรือปืน ค. ขนาด 60 มิลลิเมตร

การสร้างเรือตรวจการณ์ลำน้ำหรือเรือพีบีอาร์ ซึ่งมีประวัติการใช้งานมาอย่างยาวนาน โดยฝีมือของบุคลากรในกรมอุทกหารเรือ ไม่เพียงแต่จะเป็นการสืบทอดภารกิจตามลำน้ำเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

หากแต่ยังแสดงให้เห็นถึงความสามารถของทหารเรือไทย โดยเฉพาะ “ทหารช่าง” ของกองทัพเรือ ซึ่งมีการพัฒนาองค์ความรู้ในด้านวิศวกรรมเรือมาอย่างต่อเนื่อง โดยมีกรมอุทกหารเรือเป็นหน่วยหลักที่ทำให้นโยบายในการ “พึ่งพาตนเอง” ของกองทัพไทยเป็นรูปธรรมอย่างแท้จริง

จนถึงวันนี้ พลเรือเอก สงัด ชลออยู่ อดีตผู้บัญชาการทหารเรือ อดีตผู้บัญชาการทหารสูงสุด และหัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครอง พ.ศ.2519 หัวหน้าคณะปฏิวัติ พ.ศ.2520 ถึงแก่อนิจกรรมไปแล้ว 26 ปี

แต่คณะกรรมการมูลนิธิ พล.ร.อ.สังัด ชลอยุธยา และผู้ที่เคยเป็นลูกศิษย์

ตลอดจนผู้ที่ให้ความเคารพนับถือ ยังคงระลึกนึกถึงอดีตลูกประดู่ผู้เข้มแข็งท่านนี้อยู่เสมอ

และในวันอาทิตย์ที่ 26 พ.ย.นี้ จะมีพิธีทำบุญครบรอบอนิจกรรมให้แก่ พล.ร.อ.สังัด ณ

สุสานวังหิน อำเภอแกลง จังหวัดระยอง โดยกองทัพเรือจัดรถบัสปรับอากาศให้การ

สนับสนุนการเดินทางออกจากสนามกอล์ฟปราชานาวิบางนา เวลา 7 โมงครึ่ง

จึงขอเชิญผู้ที่ยังไม่ลืมอดีตแม่ทัพเรือ ซึ่งมีบทบาทสำคัญมากมายไป

ร่วมงานโดยพร้อมเพรียงกัน

/*****/